

»А Богъ бы зналъ гдѣ е. рече кануджіята, защото отъ хората неможе никой да знае гдѣ е отишла.«

»Ахъ Боже, рече Милорадъ, да ли нѣма нѣкой племичъ отъ моитѣ приятели, да ся смилн, и нежъ въ свой дворъ да приеме.«—Милорадъ е помислилъ на верныхъ Радивоя, и твърдо ся надѣвалъ, какъ Ружица при него треба да бъде. Нѣ не е смѣлъ да каже; защото е зналъ какъ Рушимиръ е на Радивоя голѣмъ неприятель. И толкози само рече: надѣвамъ ся какъ тя ще бъде при моитѣ добра хора, които щѣтъ на нежъ да назатъ за да остане невина и добра.»Само туй, въздѣхна той, дозволей ми милостивый Боже дачуъж, по напредъ нежели да умрѣ въ тѣзи тъмница, и тогава очытъ си съ миръ ще затвора, безъ да вида още единъ пѣтъ нѣйното лице, което сърдечно предъ смърта си желалъ да вида.«—»О вы не можете да вѣрвате любезный, рече той, каква е, Ружица любезно и добро мое дѣте была, какъ мя е любила и почитала, и какъ ми сичко по желаніето свѣршвала. О! тя ми е само радости причинявала! Бѣди и ты любезно дѣте, рече той на Ружица, къмъ твоитѣ родители—ако ты още имашъ—тѣй добра и послушна.«

Ружица, която е до сега отъ тѣзи грозна тъмница, страхъ осѣщала, заплака ся, а сърдцето ѝ беше пълно отъ жалости, за малко щеше да падне на баща си около врата, и едвамъ съ голѣма мъка ся задържа.